

Or i flama

Revista d' El Centre Moral i Instructiu de Gràcia

Núm.92 juliol 2012

"EL CENTRE"

EDITORIAL	CORAL BALUERN	VIATGES I EXCURSIONS	
LA JUNTA INFORMA	DÒMINO	CARTES DES DEL TERCER PIS	
TEATRE	ESPLAI	SOCIETAT	
	RACÓ DELS SOCIS	TENNIS TAULA	CUINA
	INTERNACIONAL	ENTREVISTA	RACÓ POÈTIC
	CONSULTORI	BARBARISMES	

Editorial

Direcció:

David Gallach

Correcció ortogràfica:

Marta Bayo

2

Redactors:

Marta Bayo
Mercè Herrera
Daniel Mejías
Gloria Soto
Pep Gorgori
Carles Salat

Col·laboradors en aquest número:

Joan Guinart
Joan Galceran
Muntsa Farré
Carlos Pablos
Núria Bosch
Oriol Lluveras
Òscar Fabrés
Anna Jaureguizar
Adriana Vidal

Fotografies:

Dolors Bonet

Maquetació:

DeBarris sccl

Impressió:

Zukoy 5

Dipòsit legal:

B-31748-2011

Quan arriben aquestes dates ja hem assolit una temporada carregada d'activitats, el dia a dia ha estat bo. Hem tornat a deixar el llistó ben alt. Noves activitats, com ha estat per exemple el Ier. Concurs de Mondlegs, que ha esdevingut tot un èxit.

Noves activitats i consolidar-ne algunes que van començar la temporada anterior.

També acomiadar seccions que després de molts anys al Centre han plegat la seva activitat; caldrà començar de nou amb noves forces i nova gent que porti endavant projectes engrescadors.

El món canvia i sinó ens adaptem, ho tenim malament. Els canvis es produeixen a una velocitat que a vegades és difícil de seguir.

Vull donar les gràcies a la gent que en el dia a dia ha cregut en el nostre projecte engrescador i de futur, a tots els que veniu cada dia, als que no veniu i ens seguiu, a les seccions que amb la seva feina fan possible el nostre futur.

A totes les activitats que organitzem al Centre, i sobretot a tota la gent que treballa per la nostra Entitat, us dic: gràcies, gràcies, gràcies, per confiar en la Junta Directiva i per disposar la vostra confiança en nosaltres.

Podem dir que les obres al Centre són una realitat, una realitat de futur, per adaptar-nos i no haver de pensar més ens segons quines esmenes i adaptacions en el nostre edifici. Som conscients de que els moments actuals són difícils, però està clar que aconseguirem les fites que ens proposem, sempre pensant en positiu, sempre veient la part amable de les coses. Volem treballar per El Centre del segle XXI; ja portem molt de temps fent-ho i continuarem així si el soci ens dona la seva confiança: som optimistes pel que fa al futur.

Vull aprofitar per desitjar a tothom unes bones vacances i una molt bona temporada 2012/2013

Carlos Pablos, president

La junta informa

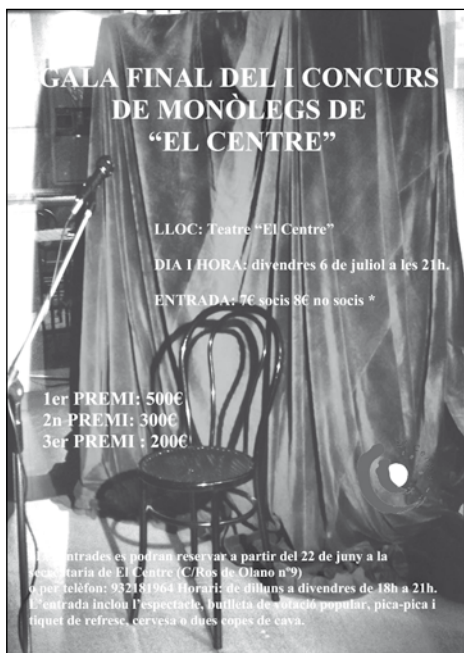
El passat 20 d'abril, es va celebrar la cloenda del IXè Concurs Literari Vila de Gràcia. A l'acte hi van assistir, entre altres, la regidora del districte de Gràcia, Maite Fandos, la presidenta del districte Elsa Blasco, el president de la Fundació Festa Major, Ricard Estruch i el Conseller de Cultura del districte Eugeni Rodoreda.

Els dies 28 d'abril, 5 i 19 de maig s'han celebrat les nits de monòlegs al saló -bar. La gala final va tenir lloc el divendres 6 de juliol.

El 22 d'abril es va celebrar la cloenda del XXVè Concurs de teatre català a Gràcia. L'acte va ser presentat per Daniel Mejías, Natàlia Bernat i David Gallach i va servir per recordar la trajectòria d'aquests premis.

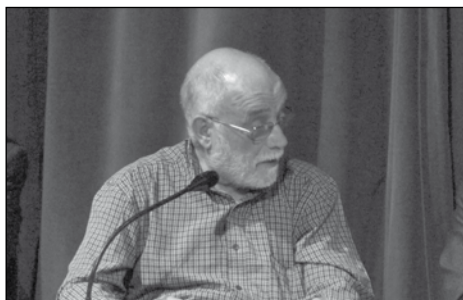

3

Maite Fandos, regidora del districte va fer una visita a la nostra entitat i va aprofitar per firmar en el nostre llibre d'honor. De la mateixa manera, el 7 de maig, la presidenta del districte de Gràcia, Elsa Blasco va visitar la nostra entitat.

El passat 15 de maig Arcadi Oliveras, professor d'economia aplicada i president de Justícia i Pau va ser el protagonista del darrer sopar tertúlia d'aquesta temporada. Aprofitem per anunciar-vos que la temporada de sopars s'inaugurarà el 18 de setembre amb l'ex president de la Generalitat Jordi Pujol, que ens presentarà la tercera part de les seves memòries.

El passat 22 de maig va tenir lloc la taula rodona amb el títol: "I després de la independència, què?". Va ser moderada per Carles Salat, director de Ràdio Gràcia, i els protagonistes del debat van ser Oriol Amorós, Uriel Bertran i Vicenç Villatoro.

De la mateixa manera, el passat 3 de juliol es va celebrar la segona taula rodo-

na on els participants del debat van ser Alfons López Tena i Patrícia Gabancho.

El Centre ha estat present en els següents actes: assemblea ordinària de la Federació d'Ateneus de Catalunya a Vilanova i la Geltrú, lliurament del premi "XIXè concurs del cartell de la Festa Major de Gràcia" i al Concert de celebració del 30è aniversari de la Coral Baluern, entre altres.

europolis
CLUB D'ESPORT I SALUT

CEM SARDENYA
Sardenya, 549-553 · 08024 Barcelona
Tel. 93 210 07 66
info@sardenya@europolis.es

Acaba el mes de juny, comença la calor i tots els esforços de la temporada han acabat.

Trenta-tres vegades s'ha alçat el telo en 11 representacions diferents una programació plena de treball i grans esforços per part de tots els que formem el grup de teatre.

Treball intens des de els directors que tot just acabada la temporada anterior ja es posaven a treballar en la següent, i treball intens de tots i cada un dels components que els uns interpretant, d'altres dirigint, i d'altres col·laborant en les moltes tasques que hi ha a darrera de l'escenari, i que sovint no es valoren com cal, i com no.... l'assistència del nostre públic fidel com el que més, són la cirereta que completa el pastis

Ara toca fer valoració del resultat final vist des del prisma que ha de tenir el president de la secció.

Precisament la gran riquesa que al meu entendre té el nostre grup és la varietat de gustos i criteris teatrals al tenir 7 directors, la qual cosa li dona la oportunitat a l'espectador de gaudir d'una temporada variada en generes i estils diversos.

I la valoració és francament bona, i és bona des de dos punts de vista completament diferents.

El primer és, del actor membre del grup que en veure una representació dels companys jutja amb uns paràmetres podríem dir (professionals), i aquesta opinió sempre és més rigorosa perquè hom coneix el tema i els elements de judici són sovint més crítics i exigents. L'altre valoració és per mi la que té un valor més real i imparcial... la del nostre públic i us diré el perquè.

M'agrada quan acaba una representació situar-me al passadís per on surt la gent

i escoltar els comentaris... els bons i els dolents. A vegades la comèdia no ha convençut però ha agradat molt la posada en escena, d'altres vegades és a l'inrevés, però la immensa majoria de vegades, quasibé sempre, el nostre públic surt molt satisfet.

I això es el que compta, que funció, rere funció, el públic segueixi sent fidel, que cada vegada vingui més gent al teatre i que els que estem a dalt de l'escenari seguim sentint els aplaudiments de la platea ja que és l'únic premi que tenim els que fem teatre perquè, és l'auténtica afició.

Però la veritat és que tenim un altre premi, per mi tant o més important que el primer..... ll'ambient..... si, l'ambient que dia a dia es va forjant entre tots nosaltres, l'ambient que vivim sempre al centre, si m'rs no els que venim molt sovint. L'ambient que hi ha entre els que estem més implicats, perquè la implicació és la base d'estar a gust.

L'ambient que gaudeixen tots els components del taller de teatre, escola no sols de teatre sinó de persones, de companys, d'amistat i de compromís.... almenys és el que pretenem, i crec honestament que mica en mica i pas a pas, anem aconseguint.

I si som capaços de gaudir d'aquests premis, tan valuosos només tenim un camí....CONTINUAR!!!!!!!!... no et quedis a mig camí, vine a veure els companys, fes-los feliços amb la teva presència, i ells et faran feliç amb la seva, i en acabar la funció fem la copeta junts i gaudim del moment més important, el de l'amistat

Gracies a tots per l'esforç de tota la temporada, i en nom meu i de la meva junta agrair-vos també, el vostre recolzament a la passada assemblea, al poder gaudir de la vostra confiança, per tirar endavant amb l'ajut de tots, una temporada mes.

Joan Guinart

Fotos de les obres:

**L'HOMME DEL CAPVESPRE, LOS
LADRONES SOMOS GENTE
HONRADA, TEMPS D'ESPASES,
HISTÒRIES ENTRE MURALLES I
MISTER BEVERLEY**

Carta oberta a “la Maria”

Maria, ens costa molt haver-nos d'acomiar de tu, haver-te de dir “adéu” (encara que sabem és només un “a reveure”), tot i que en els darrers temps que has passat entre nosaltres, “tu”, la Maria de sempre, eixerida, inquieta, somniadora, somrient i espavilada, ja “no eres aquí”, dins del teu petit cosset.

Els teus ulls, vius, observadors, comunicatius i comunicadors (“parlanchins”, com diries tu), reflex del teu tarannà i el teu cor sempre obert, sempre atent, ara havien perdut la seva llum, el seu somriure habitual, la seva vida; malgrat tot, però, el seu negre profund no va arribar a perdre mai aquell “punt” de comunicació i de bonesa interior tan teus.

Hem viscut juntes moltes “guerres”, oi Maria? Al Lleidatà, al Centre.... o, fins i tot, fent pel·lícules amb amics de la Caixa! Hem compartit moltes vivències i també moltes aficions, a més del Teatre, però, sobretot, hem establert entre nosaltres una sincera corrent d'estimació, d'amistat, de companyonia, plena de complicitats.

El teu tarannà alegre, obert, bo, amigable, mai no es va deixar vèncer per les dificultats (i no foren poques les que vas haver de patir al llarg de la teva vida..., mira que n'havies passat...!). Petita de cos tenies però una gran fortalesa i sempre vas saber transmetre al teu entorn: pau, bon humor, humilitat, discreció, naturalitat, senzillesa, honestat, bondat, disponibilitat, bon criteri, “moltes tables”, “savoir faire”, ... ah! i quan calia petits truquets d'escenari (que de seguida vam aprendre), tot amant amb una innata alegria. En fi, tantes i tantes coses... que sortien de tu de manera natural, sense artificis.

I vas viure plenament l'estimació, l'amistat, el compromís.... compartint, compartint sempre, sense que res pogués emboirar el teu cor net i el teu somriure. No l'oblidarem mai, Maria!!

Tu, a qui tant agradava viatjar, ara has emprès el “teu” gran viatge, amb destinació a un lloc nou, a un regne nou ple d'amor, de llum i de pau. Per a tu ha arribat el temps de descansar de totes les trifulques d'aquest món.

Maria.... “Dios ya sabe sobre poco más o menos lo que tiene que hacer y no mudará de opinión porque tú se lo pidas”... així doncs no li demanis amb la teva discreció i humilitat habitual un petit “raconet” on aixoplugar-te, perquè de segur, que Ell ja et tindrà preparat un lloc preciós com el que tu et mereixes.

T'estimem, Maria!

Maria Teresa Martínez

		
Pan Artesanal Dietético Regimen Ciabatta Fibras Panes especiales	Reposteria i degustació Artesans des de 1951 Travesera de Gracia, 210 08012 Barcelona Tlf. 93 213 51 63	Pastisseria Reposteria Pizzas Variadas Canapes Pasta te Figures Pa

► MARATÓ DE CANT CORAL

Benvolguts amics i socis;

Finalitzada la 6a. Marató de Cant Coral, el dia 26 de Març a "El Centre", i després d'haver compartit amb vosaltres un dia ple de música amb cantaires i directors amunt i avall del Teatre, per les sales d'assaig, amb diferents uniformes i carpetes, amb amics i familiars fent cúa pel passadís, us deixo amb unes imatges d'aquest dia, que valen més que 1000 paraules.

Moltes gràcies a tots els que ho heu fet possible

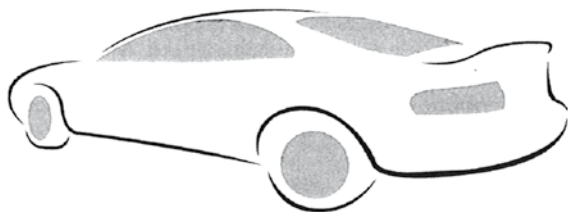
Anna Jaureguizar

RECORDEU**8**

Us animem a tots aquells que vulgueu formar part de la família Baluern a cantar amb nosaltres. Assagem tots els dimarts de 21.30 a 23.45 al Centre.

Us podeu posar en contacte amb nosaltres mitjançant la secretaria del Centre (93. 218. 19. 64 o mitjançant la nostra adreça electrònica info@coralbaluern.es

També podeu comptar amb nosaltres si voleu fer algun regal musical a algun amic o familiar, ja que cantem en festes, casaments i batejos.

Distribuidor Oficial:
I.M. GUIDOSIMPLEX

CLÍNICA DE L'AUTOMÒBIL, S.L.**JORDI MUSONS AGELL****Reparació general de l'automòbil****Servei PRE-ITV - Diagnosi - Electrònica - Electricitat****Recollida i entrega a domicili****Montmany, 11 - Tel. 93 213 25 55****www.clinicadelautomovil.net**

El dia 24 de maig ja es va fer el repartiment de premis corresponent al torneig d'enguany, amb el següent resultat:

- 1r premi:** Fernando Romero i Juan Franquet
2n premi: Carlos Oliver i Jaume Calvet
3r premi: Joan Duran i J.M. Tey

Fent una mica de memòria i amb l'ajuda d'algun "dominaire" hem recordat i hem elaborat una petita estadística dels darrers campionats celebrats... Això ens ha dut fins l'any 1999, quan es va celebrar el primer campionat amb separació de sexes (i no érem pas en un país musulmà). Sols recordem que el de les dames, el van guanyar la Mercè Herrera i la Dolors Santiago. L'altre rècord més proper que tenim rau al 2002, quan el torneig femení el van guanyar la Mercè Bofarull i la Maria Massip (dels tornejos masculins no recordem cap nom dels vencedors... la memòria sempre selecciona el més bonic). Si algú té memòria d'alguna dada més que pugui enriquir aquestes remembrances, li agraïrem que ens ho comuniqui.

El següent torneig, ja amb unificació de sexes, va ser el 2003-2004 i va ser guanyat per Ramon Massip (e.p.d.) i Jaume Calvet, que van repetir en l'edició del 2005-2006. Els vencedors del 2007 van ser Josep Bach i Joan Pérez; els del 2008, Ramon López i Alfred

Casas; el 2009 van repetir la parella Massip-Calvet; el 2010 van guanyar Jaume Calvet i Ricard Mata; finalment, el 2011 van ser primer premi Joaquim Obon i Vicenç Safont.

Canviem de tema: FINALMENT VAM OBTENIR RESPOSTA AL NOSTRE CONCURS! Encara que només hi va haver una resposta, tot és començar... i va ser una sola resposta però guanyadora perquè la Sra. Lourdes Auquer i Calvet va donar la resposta encertada: el riu més llarg de la Gran Bretanya és el Severn, amb 354km (el Tàmesis en té 346). Enhorabona i gràcies per la seva col·laboració! La Sra. Auquer ja va rebre el premi que vam canviar per un menú per a dues persones en el bar d'El Centre (més convenient per a tothom).

Tot mantenint el premi per a la següent pregunta (un menú per a dues persones un divendres en el bar d'El Centre), aquí els la plantegem:

SABEN EL NOM COMPLET DE LA REINA DE SABA?

Enviiï-nos les respostes a la nostra bústia d'El Centre.
 Molta sort i engresquin-se a participar-hi!

Us deixem amb unes fotografies dels guanyadors:

Alfred Casas

Ja ha acabat la temporada d'esplai i podem estar ben segurs que ens enduem un munt de bons records que hem viscut durant aquest curs. Hem fet excursions, activitats, jocs....i hem viscut cada dia com si fóssim una petita gran família. Hem fet mil i una coses. Tot i que explicar-les totes seria una mica difícil, farem un petit resum per tal que vosaltres visqueu una petita part del nostre esplai.

Hem preparat la mona fent un concurs ben especial. Aquest era tot un concurs gastronòmic on es votava quina era la mona més maca i per suposat la més bona. També hem anat a jugar algun dia a la platja tot i que fes fred enmig del mes de març. Ballant, ballant, el nostre grup de grans ha fet un munt de coreografies que podrien ser perfectament obra de tot un coreògraf professional. Hem pintat amb pinzells, peus, mans i algun que altre ha acabat pintant amb la punta del nas. L'estiu s'apropava i poc a poc les sales del centre las vèiem menys, canviant-les pels carrers i places de Barcelona. Per passar aquests dies de calor hem fet alguns jocs d'aigua quedant ben molls, perdó, més ben dit, molt, molt, molt xops. Parlant d'aigua, fa pocs dies vam fer l'excursió a la platja on tots vam acabar amb més sorra a la sabata que no pas en un desert i això si, tots vam arribar al centre ben morens tot i que algú va rebre més acabant vermell com una gamba. Hem cantat cançons, hem preparat balls, hem fet una miqueta el boig però, tota i cada una d'aquestes coses, les em fet junts i sobretot passant-nos-ho genial. Tot i que la temporada hagi acabat tots aquests records estaran amb nosaltres i, de ben segur, l'any vinent en viurem molts més.

Òscar Fabrés

Viatges i excursions

▶ VIATGE DE SETMANA SANTA A LES TERRES ARAGONESES 31 març al 4 d'abril 2012

Dissabte 31 de març:

La sortida de Barcelona va ser a les 6 de la matinada al lloc de costum, i amb la puntualitat que ens caracteritza, direcció Igualada, Cervera i Lleida. Eren les 8 del rellotge de l'autocar, quan vam parar per esmorzar a L'Àrea de Servei de Fraga.

Seguint la ruta cap a Mequinensa, la nova, ja que la primitiva va quedar ofegada per l'embassament de Riba-roja.

Les terres de l'Aragó es poden classificar en dos estils molt diferents: Zona nord estil romànic i la zona sud d'estil mudèjar.

Les dues són àrides i seques. Els vins més apreciats amb D.O. són: el somontano, Catalunya, Carinyena i Tierra de Huesca.

Província de Terol – A 14 Km Alcanyís (Comarca Bajo Aragón)

Arribem a Alcanyís, primer destí de visita guiada a peu.

Alcanyís s'alça a la part alta del turó de Puy Pinos, amb una immensa mola que en un temps va ser castell de l'Orde de Calatrava, i als seus peus s'inicia el cas antic.

Edificis i llocs d'interès:

Església de Santa Maria la Mayor: Només es conserva la seva magnífica torre Campanari de estil gòtic (S.XIV) L'actual temple barroc segueix les formes de la basílica de Pilar sent del mateix autor. A la sagristia

s'exposen retaules gòtics i renaixentistes que van descobrir-se després de la guerra civil

Ajuntament i Llotja: Aquest dos edificis que formen una esquadra perfecta d'estil gòtic constitueixen el conjunt més important d'arquitectura civil renaixentista (S.XVI). En un dels arcs de la Llotja destaca un dels escuts més antics de la població, on un àngel té a la mà una canya que dona el nom a Alcanyís.

Passadissos subterranis, nevera i bodega: Són una sèrie de corredors subterranis que s'estenen per tota la ciutat i per sota la Plaça d'Espanya es troba un pou de glaç. Està situat sota l'actual Oficina de turisme.

Carrer Major: S'hi troben situades diverses edificacions realitzades entre el S.VI i XVIII que en l'actualitat són seus d'institucions públiques

Torre de l'homenatge (S.XIV): en ella s'hi contemplen unes meravelloses pintures de gòtic lineal amb diferents temes explicants històries i així donant coneixements als habitants:

Entrada triomfal de Jaume I a València
Jaume I i Alfons, el savi pactant la conquesta
Icones de les diferents feines característiques durant l'any.

Vam dinar a l'Hotel Caspe, a les rodalies d'Alcanyís, i ja en direcció cap a Terol, arribant a les 7 de la tarda, on ens acomodàrem a l'hotel, sopar i allotjament.

Diumenge 1 d'abril:

Seguint el programa establert, després d'un suculent esmorzar, sortíem cap a Albarraquí, població medieval declarada Monument Artístic i emplaçada en un turó dels Monts Universals. Te un bell conjunt emmurallat on es tanca el poble d'uns carrers estrets

i sinuosos. Al estar situat dalt un turó, la seva arquitectura s'adapta als desnivells del terreny, aprofitant qualsevol espai per construir. La ciutat passa a mans cristianes per concessió, no per conquesta l'any 1170. La pujada cap a la Catedral ens porta per carrerons estrets que les cases casi es toquen d'un costat a l'altre. Des del mirador es pot contemplar una vista panoràmica de tot el poble, amb les seves taulades. Dins la Catedral podem observar els retaules de Sant Pere (S.XVI) i el de l'altar major.

Palau Episcopal es troba el Museu amb una col·lecció de tapissos, retaules, peces d'orfebreria així com el famós "Pez de roca". Les últimes ampliacions van ser S.XVIII amb variats departaments de difícil ruta.

Dinar a la mateixa ciutat. A la tarda torna-da cap a Terol amb una visita a peu pel casc històric de la ciutat.

La ciutat de Terol ha tingut uns vincles molt forts amb les tres cultures que hi van habitar. Està considerada com a capital de l'art mudèjar amb un conjunt de torres de la catedral i una escalinata neomudèjar

• Catedral: Està situada en el Casc històric, sobre una església romànica. Des de 1577 està dedicada a l'Assumpció. Com totes les catedrals, ha anat experimentant diferents transformacions. Anomenarem el sostre mudèjar que es la joia de la catedral, de finals dels S.XIII, cobreix totalment la nau central i està decorat amb una clara influència islàmica unida al gòtic lineal.

També, a destacar, hi ha el retaule de l'altar major, tallat en fusta (S.XVI) que es considera un dels millors conjunts escultòrics renaixentista d'Aragó. Es va construir un cimbori per fer entrar la llum i descarregar pes en el creuer.

Entre moltes capelles, una està dedicada a Santa Emerenciana, patrona de la ciutat.

Plaça Major : El punt principal de l'art del S.XIX, es el monument de la Plaça del Torico, erigit 1858, que ve d'una llegenda molt antiga. En aquesta plaça podem admirar alguna edificació modernista realitzada per Monguió el 1919, la Casa Ferran, portes, balcons-miradors i òculs. També es famós el magatzem de teixits realitzat pel mateix arquitecte del "El torico" que va introduir el ferro com element decoratiu.

Mausoleu dels Amants : Hi ha una llegenda amb bases històriques d'una parella d'amants, els van trobar morts pel molt amor que es tenien

Els seus noms eren Diego Martinez de Marcilla i Isabel Segura. En l'any 2005 s'inaugurà el mausoleu actual. Consta de diferents sales expositives que pretenen acostar al visitant a l'història dels Amants.

Cap el tard, vam tornar a l'hotel per descar-sar una estona abans de sopar.

Dilluns, 2 d' abril:

Sortida amb maletes per dirigir-nos al nord. Entràrem a la província de Saragossa, per fer una visita a la ciutat de Daroca. Aquesta ciutat és coneguda pel miracles dels "Corporals". Els primers pobladors eren procedents del Iemen que l'any 1120 es van convertir al cristianisme.

Va ser un important punt de pas, d'aquí els 3 Km de muralla que l'envolten amb les seves portes per entrar-hi. Nosaltres iniciàrem la visita per la "Puerta Baja" l'entrada des de Terol i la "Puerta Alta" de sortida cap a Saragossa.

També hi ha el “Portal de València” i la porta de l'Arrabal, que és el barri dels oficis.

A l'arribada al Castell, ens trobem restes de la primera alcassaba musulmana i es pot gaudir d'una impressionant panoràmica de la ciutat.

Llocs d'interès :

Colegiata de Santa Maria del Sagrats Corporals : A partir del 1585, podríem dir que l'església és l'actual. Destacarem el baldaquí de l'altar major , així com l'òrgan (S.XIV) En aquesta església es guarda la relíquia dels Corporals, que són els protagonistes d'un miracle que va motivar que durant segles, Daroca es convertís en un lloc de peregrinatge pels cristians.

La història, va explicar-nos-la, una de les tres monges que hi ha en l'actualitat en el convent. Ens va saludar, i a l'advertir que parlàvem en català, amb una gran satisfacció seva, va fer-nos la narració en català, però amb accent valencià.

Al finalitzar va preguntar-nos : Ho han entès?.

Entre altres esglésies hi ha Sant Juan i Sant Domingo, amb la particularitat de que es varen iniciar el S.XII amb estil romànic i finalitzar al S.XIII amb tècniques mudèjar. És una preferència única en la transició entre els dos estils arquitectònics.

Vam dinar a Saragossa, i després vam fer la visita guiada amb una panoràmica pels voltants del recinte de l'Expo 2008, el Pilar, la Seu i el Palau de l'Aljaferia, seu de les Corts d'Aragó.

Llocs d'interès :

Basílica del Pilar és el primer temple dedicat a Maria i el més gran de tota la cristiandat. Situat a la vora del riu Ebre, s'aixeca imponent la basílica, en estil gòtic, Amb les seves cúpules i les torres que no van acabar-se fins a mitjans del S.XX. Així es pot contemplar des de qualsevol lloc, l'impressionant edifici per les dimensions, la severitat del maó empleat i per la policromia de les teules de les cúpules.

Seu del Salvador va iniciar la seva construcció cap el S.XIV aquest cop d'estil gòtic amb guix i maó. En 1491, per iniciativa del arquebisbe d'Aragó, es van afegir

en dos naus laterals i després de 70 anys ,es van ampliar altres dos trams més als peus, quedant la Catedral tal com la contemplem actualment.

Ha estat casi 30 any tancada al públic per restauracions. El seu retaule Major d' alabastre policromat, dedicat al martiri de Sant Llorenç.

- La Aljaferia va ser el palau d'estiu dels reis islàmics. En el seu interior conserva les construccions residencials a la forma de palau islàmic, tal com eren els palaus musulmans del desert sobre el S. VIII. És un dels majors exponents de l'art hispanomusulmà. Després de la reconquesta, el rei Alfons I, el batallador, va esdevenir el palau del monarca aragonès.

Des de l'any 1987, aquest monument emblemàtic acull entre els seus vells murs les Corts d'Aragó.

Un cop finalitzada la visita, sortírem de la ciutat de Saragossa en direcció cap a Osca a l'última hora de la tarda, arribant a l'hotel amb sopar i allotjament.

Dimarts 3 d' abril:

Com és habitual, després d'esmorzar ens dirigírem cap a Sant Joan de la Penya. Es troba en ple Pirineu aragonès. És el Real Monestir de l'època medieval situat sota una gran penya, que li ha donat el nom. S'inicia en el S.X, en el seu interior destaca l'església preromànica, el panteó de Nobles, on hi ha els sepulcres de tres reis aragonesos: Ramir I, Sancho Ramir i Pere I, després, una capella gòtica i un magnífic claustre romànic erigit a les acaballes del S.XVIII .

A conseqüència d'un incendi del Real Monestir l'any 1675, es va prendre la decisió de construir-ne un de nou. És un recinte ample amb les tradicionals dependències

monàstiques, destacant la façana de l'església d'estil barroc, amb tres portalades llaurades en pedra amb les imatges de Sant Joan Baptista, Sant Indaleci i Sant Benet. Va ser abandonat l'any 1835, i després d'una profunda rehabilitació, alberga en el seu interior el Centre d'interpretació del Regne d'Aragó

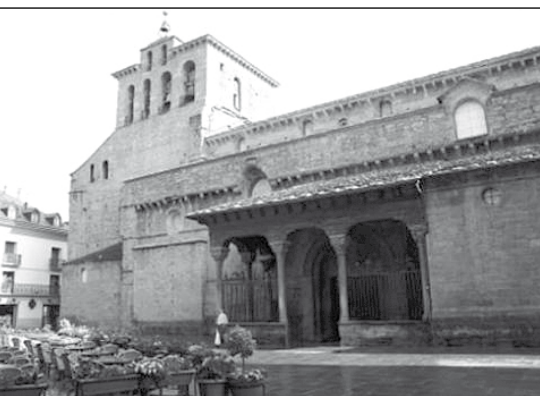
Vam fer el dinar a la mateixa cafeteria-restaurant de la Hostatgeria.. A la sortida, ens va visitar la la pluja, que ens va acompanyar fins l'arribada a Jaca, que vam visitar a peu amb un guia.

Llocs d'interès de Jaca :

Ciudadella, anomenada fins el S.XIX, Castell de Sant Pere. La va fer construir Felip II. Es una construcció pentagonal estrellada. La seva conservació ha estat intacta pel seu ús com a caserna. Es complementa amb una fossa a dues altures.

Catedral de Sant Pere és un monument important de l'art romànic espanyol per presentar una síntesi personal en els elements propis dins les rutes del camí de Sant Jaume.

La seva construcció es romànica. Un cop aixecat el temple romànic es van anar afegint dependències, sent la seva estructura inicial modificada diversos cops. A finals del S.XVI s'emprèn la volta de la nau central que permet d'aquesta manera l'obertura de finestres d'il·luminació.

A la portalada principal, en el seu pòrtic, es pot admirar un dels arcs amb l'escultura del romànic jaqués i un altre amb boles jaqueses.

La portada meridional va ser oberta més tard per estar vinculada a la plaça del mercat. En l'altar major en lloc d'un retaule hi ha una orgue i la silleria del cor. En un dels

molts altars laterals de la catedral, un està dedicat a Santa Orosia, patrona de Jaca, amb una retaule barroco-rococo.

L'Ajuntament està situat enmig del carrer Major. La gran portalada és d'estil plateresc aragonès del 1545. El seu interior és una casa burgesa aragonesa amb escalinata que puja a les plantes superiors, tenint en el patí renaixentista els escuts i signes de l'inici de la ciutat.

Torre del Relotge : També coneguda com de la Presó. Es tracta d'una torre de planta quadrada de la dècada 1440-1450. És obra del gòtic civil, amb finestres geminades, i va ser comprada per a presó de la ciutat a finals del S. XVI

A l'arribar a l'aparcament de l'autocar, començava a ploure amb força abundant, que no va deixar de fer-ho fins arribar a Osca.

Dimecres 4 d'abril:

El dia de tornar a casa. Vam recollir tot l'equipatge i el consignarem en dues habitacions designades pel cas, amb entrega de tiquet.

Després de l'esmorzar, el guia d'Osca ja ens esperava per anar a visitar la ciutat.

Davant de l'hotel, hi havia un gran parc que portava per nom Miguel Cervet.

Ens dirigírem cap al "coso" que vol dir la part de fora de la ciutat.

El carrer principal és Coso, on es troben moltes cases de tipus palauets.

Vam visitar el Museu d'Osca, que havia estat La Universitat, i que durant la desamortització, va desaparèixer igual que molts convents, que van passar a usos civils: Diputació, presó manicomi, etc.

Llocs d'interès:

La Campana d'Osca: La història d'aquesta campana, correspon a l'època de Ramir II, el monjo, que per una rebel·lió dels nobles, per demostrar el seu poder va fer tallar el cap a alguns d'ells.

Aquesta llegenda, d'antic origen, va donar lloc a la dita "más sonado que la Campana de Huesca" per la seva gran repercussió.

Catedral d'Osca Esta situada en ple nucli antic a dalt d'un turó. La seva portada, gòtica amb un timpà a la Verge, representades també les figures dels 12 apòstols, Sant Llorenç, Sant Joan Baptista i Sant Vicenç Màrtir, amb els escuts del rei, el bisbe i el de la ciutat d'Osca. Va ser finalitzada l'any 1575, declarant-se Monument Històric Artístic el 1931

El Retaule de l'Altar Major, és d'estil renaixentista-gòtic, fet en alabastre dedicat a la passió de Jesús.

L'Ajuntament és un exemple d'arquitectura civil del renaixement aragonès, situat davant la Catedral.

Monestir de Sant Pere el Vell està edificat sobre una església visigoda i és un edifici romànic (S XII) situat al cas antic i declarat Monument Nacional el 1885.

El seu pòrtic d'arc de mig punt decorat amb tres arquivoltes, i en el timpà hi ha un crismo, que és l'escut de Crist. La seva planta és rectangular, sense creuer, amb retaule barroc, dedicat a Sant Pere.

El claustre està sencer, però restaurat, i a l'extrem sud-est la capella de Sant Bartomeu, on avui fa les funcions de panteó real, on estan enterrats Alfons I, el batallador, Ramir II el monge i l'últim abat del monestir.

Tornarem l'Hotel Pedro I per fer l'últim dinar de la sortida.

Hi va haver una gran sorpresa per tothom: aquest any era la desena sortida de Setmana Santa, i vam menjar pastis d'aniversari, cava i cafè.

Després de carregar les maletes al'autocar, a les 15:20, empenquem viatge de retorn cap a Barcelona, donant per acabada la sortida de Setmana Santa, i arribant amb la mateixa puntualitat de la sortida, davant de Sant Tereseta.

15

Núria Bosch

BAR d'EL CENTRE

Direcció del bar a càrrec
de l'Eliane i l'Antonio

Obert:

De dilluns a dissabte, de 17h a 01h
Diumenges, a partir de les 12h

Menú de grups
Menú especial de diumenge amb
copa de cava i cafè inclòs
Assortit de tapes, entrepans i
altres

Cartes des del tercer pis

► BONES NOTÍCIES!!

En aquests temps que ens toca viure, rebre bones notícies comença a ser quelcom excepcional, però des dels escacs us en podem donar unes quantes.

La primera: un dels nostres joves jugadors, -del qui ja us hem parlat en articles anteriors-, s'ha proclamat fa pocs dies a La Pineda de Salou, campió de Catalunya de la categoria sub-8, i, a més Nagore Martínez, també alumne de la nostra escola d'escacs ha estat la primera nena classificada en aquest mateix torneig i categoria. A la fotografia els podeu veure entre Jonathan Cruz i el seu pare, Filemón Cruz, que son els qui ensenyen escacs a la nostra escola i per tant, responsables en part d'aquest gran èxit esportiu. De fet Filemón Cruz te en el seu currículum molt bons resultats treballant amb els jugadors més joves, va ser el preparador de l'equip juvenil del Perú en Campionats del Mon i Olimpíades d'escacs, i s'enorgulleix d'haver aconseguit quelcom que sovint es difícil, que els seus fills segueixin el seu camí i el superin. Avui el seu fill petit, en Christian, de 20 anys, es Gran Mestre Internacional i el jugador 749 al ranking mundial, i el fill gran, en Jonathan té, com el seu pare, el títol de Mestre Internacional, i el supera en punts d'Elo.

La segona bona notícia: Els resultats dels nostres equips al Campionat de Catalunya han estat fantàstics, aquest any hem aconseguit un rècord a la història d'aquest torneig. Per primera vegada cinc equips d'un mateix Club pugen alhora de categoria.

El primer equip, l'anomenem "A", ha quedat en tercer lloc al seu grup de Primera Divisió, empatat a punts amb el Sant Andreu que ha fet segon per tenir un millor desempat, el que li permet jugar la promoció d'ascens a la Divisió d'Honor.

El segon equip, el "B", ha quedat en segon lloc empatat a punts amb el primer, l'Espiga, que també ens ha superat en el desempat, però en aquest cas, això no ha impedit que el nostre equip aconsegueixi pujar de categoria, i el proper any jugarà a la Segona Divisió Catalana.

L'equip "C", és el que millor resultat ha obtingut, s'ha proclamat campió del seu grup de la 1ª categoria i ha pujat a la categoria Preferent.

Quarta posició al seu grup també de 1ª categoria per l'equip "D" que ha mantingut la seva posició sense ensurts.

Un altre ascens, el tercer, per l'equip "E", segon a 2ª categoria, que deixarà el proper any per jugar a primera.

L'equip "F" es l'únic que ens ha fet patir de valent, durant tot el campionat ha estat fregant el descens, tot i que, a les tres darreres jornades se n'ha pogut sortir i amb el novè lloc mantindrà la categoria. A tercera categoria i participaven quatre equips, dos d'ells, el "H" i el "J" han quedat terceres als seus grups i tots dos pugen a segona, mentre que el "G", sisè classificat i el "I", cinquè, no es mouran de la categoria.

I l'equip dels nens menors de 12 anys, que han jugat a la categoria preferent de S-12, aconseguint un meritori quart lloc.

En aquesta edició del Campionat de Catalunya per Equips, 102 jugadors del Tres Peons han defensat els nostres equips, i aquests han jugat 98 matxs amb altres clubs, dels que se n'han guanyat 55, empatats 21 i perduts 22. Els nostres jugadors han jugat 744 partides, amb les que han guanyat 376 punts i n'han perdut 268. Unes estadístiques molt bones que en conjunt ens han situat com el millor club d'escacs de Catalunya en aquesta competició, mèrit que s'ha de reconèixer especialment als capitans dels equips que són els pals de pallar al voltant dels quals es va bastint l'èxit.

I, a banda de les dades esportives, aquest Campionats també ens porten una mostra del que els escacs poden aconseguir. Tres generacions de la mateixa família formant part dels nostres equips; l'avi Joan Segura a l'equip "B", el seu gendre Joan Calvet a l'equip E i el net Oriol Calvet Segura a l'equip I.-

La tercera notícia que podia haver estat dolenta, però que ha acabat sent també bona es aquesta:

En Josep Maria Tey, president del Tres Peons durant quinze anys i mig, ha deixat de ser-ho per pròpia voluntat, però sortosament per nosaltres segueix formant part de la nova Junta com a vicepresident, això ens garanteix que no perdem la seva empenta, optimisme i entusiasme que tan ha ajudat a que des del 1996 fins avui el Tres Peons s'hagi convertit en un referent en el món dels escacs catalans.

L'Assemblea del nostre club m'ha donat la seva confiança perquè sigui jo el nou president del Tres Peons, espero poder continuar la tasca d'en Josep Maria i em poso a la disposició de tots vosaltres pel que us pugui ser d'utilitat.

Joan Galceran

17

la mamma

**C. Villarroel, 247-249
08036 BARCELONA**

En cas que us interressi publicar algun esdeveniment familiar, adre eu-vos a secretaria o feu-nos arribar un correu a oriflama@elcentregracia.cat

Lamentem comunicar-vos la defunció de:

- Jordi Carreras Llansana, soci de la nostra entitat.
- Maria Sánchez Caster , sòcia de la nostra entitat.
- Pere Sol  Vallmitjana, soci de la nostra entitat

Volem felicitar a:

- Els pares de l'Anna Xalabarder, Dolors Voltas i Eduard Xalabarder, que han celebrat les seves noces d'or.
- Josep M Gras i M Teresa Montolio que han estat avis per segona vegada, ja que l'Oriol Gras Montolio i la Margarida Pig Pàmies han estat pares d'en Guim Gras Puig, que va n ixer el passat 25 de maig.
- Als nostres socis Anna Ramon i Ferran Guinart, ja que el passat 8 de juny es van casar al Saló de Cent de l'Ajuntament de Barcelona

David Gallach

Racó dels socis

► IN MEMORIAM

JORDI CARRERAS LLANSANA

Ha mort a l'edat de 86 anys, el nostre estimat soci. Advocat de professió. Va ésser catedràtic i degà de la universitat de Navarra i catedràtic, degà i rector de la universitat de Barcelona. Va actuar com advocat defensor de Fecsa, en el litigi de la Barcelona-Traction davant del Tribunal internacional de La Haya amb èxit. En aquells temps va ésser un tema molt comentat que li va donar un bon prestigi.

Pare de una família nombrosa amb un bon nombre de fills, néts i besnéts. Persona de gran vàlua humana i professional i de profundes creences cristianes, va ésser en tota la seva vida un gran soci i amic del Centre.

Dites aquestes paraules entraré en la seva vessant com a soci i alguns fets més destacats.

Les famílies Carreres i Llansana eren dues famílies de gran presència a l'entitat. Els noms Salvador Llansana (1926) i Josep Carreres (1939) ja surten en papers del Centre en aquells temps. Recordo (jo era nano) el seu pare cada diumenge amb la família a primera fila de l'amfiteatre al saló d'actes. Provenia doncs d'antigues famílies del Centre.

Al setembre de 1939, el pare Tusquets, consiliari del Centre, el va posar al front del Catecisme de la Congregació Mariana, tenia només 14 anys. Va arribat a ésser nominat "Catecismo Modelo de la Diócesis" pel bisbe de Barcelona, tenia més de 200 nens. Un fet nou a l'època, és que s'autogestionaven els mateixos joves, va ser tot un èxit. En Jordi dirigia els nens, i la seva germana Carme, les noies.

La junta directiva del centenari, presidida per Ramon Sabaté Carol (jo era membre d'aquesta junta) va encarregar a Jordi Carreres, donat el seu prestigi, dos dels parlaments més significatius dels actes:

El 25 de gener de 1969 va fer el pregó de les festes del centenari

El 2 de febrer del 1969, centenari del Centre, en l'acte social posterior a la missa celebrada pel bisbe auxiliar de Barcelona, el Dr. Guix, va fer un entusiasta parlament i "adhesió a la Santa Seu i d'afirmació cristiana del Centre" com es deia aleshores.

A mi, jove aleshores i una mica rebel, em va sobtar l'entusiasme, la fe i el cor posats en aquell discurs. Passats els anys vaig comprendre els sentiments d'aquell gran soci, format al Centre en uns anys de postguerra molt difícils.

Un fet poc conegut, per molts, en tota la seva vida professional, com a advocat, va ajudar desinteressadament a les diverses Presidències, Juntes i Consells Directius en temes legals amb el seu consell com a soci. Encara fa pocs anys i ja de més gran ens va adreçar als seus fills Lluís i Marta, també advocats, per consultes d'estatuts.

Amb motiu del seu nomenament com a Rector de la Universitat de Barcelona, a principis de la dècada dels 70 se li va fer entrega de la Medalla d'Or de la Entitat pel seus mèrits (nota: la medalla d'or com sabeu es dona a l'arribar als 50 anys com a soci). El fet era inusual i només s'ha fet en una altra ocasió, al president Ramon Sabaté Carol.

El recordo finalment, en l'acte de presentació de la candidatura de l'actual Consell Directiu d'en Carlos Pablos, ens va adreçar unes paraules de coratge i confiança en el Centre.

Una anècdota que li agradava recordar: deia que ell havia après a parlar en públic gràcies al Centre

Alguns deuen pensar que tot això sona a vell i passat i potser ho siguin algunes formes. El temps ha canviat, però el que vull ressaltar són els valors humans que no han de canviar. El seu amor al Centre,

la seva fidelitat malgrat els canvis que hi ha hagut en els seus 86 anys. Valors humans, honradesa, força moral, fidelitat a les seves creences cristianes, amic del Centre i les seves diverses i diferents juntes i consells directius. Malgrat la seva vida laboral molt intensa es pot dir que quan s'anava a buscar a en Jordi Carreras sempre hi era per al Centre.

Amb ell marxa un dels últims socis d'una època, fill d'antigues famílies del Centre, que van viure un període molt dur i difícil de postguerra i van treballar per fer renéixer l'entitat després de la Guerra Civil.

Gràcies Jordi, desitjo que DESCANSIS EN LA PAU DE DÉU

Agraïments a Esteve Camps i al llibre Recull Històric del Centre per ajudar-me a fer aquest escrit.

Lluís Torres

Internacional

► VIVÈNCIES A SANTIAGO DE CUBA

L'u de maig del l'any 2011, em trobava a Santiago de Cuba, i vaig tenir el privilegi de veure la desfilada que es feia amb motiu de la festa del treball. A la plaça de la revolució Antonio Maceo, es va instal·lar una plataforma on es trobava Raul Castro i altres responsables del govern que aclamaven el socialisme, els principis de la revolució, i fèien proclames en contra del capitalisme. Al mateix temps, desfilaven tots els sectors de treballadors, separats per àrees, amb banderes i pancartes, al so de la música. Aquests grups comencen a preparar-se, de matinada, per estar a punt a primera hora del matí.

Em va agradar molt veure tota aquesta desfilada que suposava una autèntica proclama de les idees comunistes i una defensa de tots els països que en el món es posicionen en contra de l'imperi americà.

La plaça està ubicada en un espai obert molt gran, on es pot contemplar l'enorme estàtua del Major General Antonio Maceo assegut al seu cavall. Maceo i Grajales va ser una figura molt important del moviment independentista cubà de la segona meitat del segle XIX.

És un dia dels mes festejats, i els cubans surten al carrer a menjar i a ballar, en els nombrosos llocs habilitats a l'efecte. Una vegada acabada la cerimònia es pot beure alcohol, ja que abans no està permès, per evitar possibles altercats. Vaig gaudir com els demés d'una jornada força interessant. El parc que segueix a la plaça està ple de "xiringuitos" atapeïts de gent. Van ballar sense parar.

A la casa de Santiago, em desperto amb el soroll dels galls, els venedors de tomàquets i fruites i la conversa de la gent al carrer. Les persones són molt obertes i el caràcter és molt alegre. Aquesta realitat em torna a la meva infantesa, i a una Espanya que ja no existeix pas, on la picaresca i les portes obertes, eren habituals. Cuba sembla congelada dintre d'un frigorífic amb porta hermètica.

A l'Illa hi ha dues monedes: el pes cubà, i el CUC o cubà convertible, que és equivalent a 1 dolar o 23 pesos cubans. El salari mig és d'uns 20 dòlars mensuals, i els preus dels aliments en botigues que no pertanyen al govern són similars als de qualsevol país

capitalista. Hi ha botigues del govern, però els aliments són escassos.

Els cubans obtenen uns articles bàsics al mes, per menjar, que no cobreixen totes les seves necessitats, per molt que siguin varies persones a la família que treballin. És clar, això és general, i sempre ni ha per sobre i per damunt, ja que hi ha persones que viuen bastant bé. En el comunisme també existeixen les diferències socials.

L'educació és bona i la sanitat també, si bé els llocs estan molt faltats de mitjans, per la manca d'inversió. La delinqüència, si comparen amb altres països de la zona, és reduïda, si bé, en els últims anys, s'ha incrementat.

Aquesta realitat dura, però no completament dolenta, origina l'aparició de la picaresca i de l'engany amb molta força. En aquest context, la víctima més propícia és el turista, els yumes, com són anomenats, que són els que disposen de diners. Per la seva part, aquests, "els turistes", en moltes ocasions, arriben amb intencions perverses, amb ganes d'aprofitar-se de persones que coneixen tenen manca de diners.

L'interrelació d'uns i d'altres dona lloc a situacions molt curioses, on a vegades succeeix que el burlador acaba burlat. Segons la meua opinió, és molt dolent voler aprofitar-se de les circumstàncies.

El descrit no perjudica l'estructura estatal, existeix a tota arreu, i genera una certa

corrupció moral, on el valor de les idees perden el sentit originari, i l'atenció es centra en l'obtenció de diners, que proporcionen roba i aliments. Al mateix temps, hi ha persones que viuen bastant bé.

Fa quatre anys vaig visitar Cuba per primera vegada, per conèixer l'Illa Comunista. Es rumorejava que sovint hi hauria un canvi. Fidel Castro estava malalt i el seu germà, Raül, ocupava el seu lloc. Les informacions deien que l'obertura arribava.

Fins a la data hi he anat set vegades més, i he pogut comprovar que els canvis es produeixen molt poc a poc. És cert que es donen llicències per treballar per compte propi en determinats activitats, i que es parla que sovint es permetrà la sortida de cubans cap a l'exterior, però, l'opinió general és que el règim està molt establert dins la societat.

I és que, com diu el lema cubà: "ANTE LA AGRESIÓN SE RESPONDE CON MAS REVOLUCIÓN".

Gloria Soto

► L'ACABADORA

Si busqueu al diccionari el terme ACABADOR/A veureu que ens diu que “és la persona que dona l'última mà a una cosa” i en cap moment us vindrà al cap l'ofici que aquesta novel·la vol retratar a fi de fer debatre les nostres consciències.

Tanmateix, l'editorial Proa, suposo que per desig exprés de la seva autora, la italiana Michela Murgia, ens aclareix en una mena de llegenda del títol “De mare a filla, l'antiga tradició de Sardenya d'ajudar a ben morir”. Molt encertat, perquè aquesta paradoxa de “ben morir” pot ferir la nostra intimitat i l'autora anhela que, si un lector s'apropa a la seva novel·la, no hi arribi pas enganyat sobre el que hi trobarà.

Un cop posades les cartes sobre la taula, el relat conserva un magnífic equilibri entre les dues opcions de resposta possibles al debat (al capdavall, qualsevol matisació no és més que fer marrada per arribar a un sí o a un no). Si parlar d'ajudar a “ben morir” és una opció que el lector rebutja amb agror, ja ni s'haurà apropiat a les seves pàgines. Si el lector hi està d'acord sempre que el fet només sigui accelerar un procés penós i irreversible, hi trobarà el confort de la connivència en les primeres morts relatades: perquè la seva feina discreta obeeix al desig de no allargar agonies innecessàries i perquè, quan troba el primer cas de delictes flagrant, d'una família que vol acabar la vida de l'avi que destorba, l'acabadora surt de la casa sense haver mogut ni un dit i cominant els voltors de tractar amb respecte i dignitat a qui té la mort natural encara ben lluny.

Tanmateix, arriba el dilema, també per a la pròpia acabadora: un noi jove perd una cama en un enfrontament de lluites veïnals per la frontera dels camps limítrofs. Aquesta pèrdua física el fa cercar l'acabadora per demanar-li la mort, perquè es mou en un món on la força física és l'única basa de supervivència, on una paràlisi enclaustra l'home en el món protagonitzat per les dones i ell, l'orgull i primogènit de la seva nissaga, hi veu una humiliació que el temps que li demanen la

mare, el capellà i la mateixa acabadora, per deixar cicatritzar el dolor i adaptar-se a la nova situació, no resol. Els lectors que s'hi havien apropiat debatran amb ella, i fins el final del relat, l'ètica i les conseqüències de la seva decisió.

Michela Murgia ha volgut perpetuar un ofici que a Sardenya existia encara als anys 50 (i encara ara potser, desafiant l'extrema legislació a què tot ho hem sotmès) i aprofita per perpetuar una altra bella tradició que és “la fille'e anime” o “fillus de anima” que és bellament definida a les primeres línies de l'obra: “És així com en diuen, dels nens nascuts dues vegades, de la pobresa d'una dona i de l'esterilitat d'una altra.” La Maria Listru és adoptada per la Tzia Bonaria Urrai, l'acabadora, amb l'acord de la seva mare biològica quan la nena té sis anys. La Maria té contacte habitual amb la seva mare i les seves germanes malgrat que tota la fidelitat la dedica a la Tzia que li obre les portes a una vida plena d'oportunitats. Si considerem aquest personatge, definim aquesta producció de la Michela Murgia com una novel·la iniciàtica. El trasbals de la Maria Listru quan s'assabenta de l'ofici real de la seva mare adoptiva, la fa emprendre un recorregut que l'aparta de Sardenya i l'enfronta a un món ben lluny de les lleis que regeixen la quotidianitat de Sardenya i trobarà nous afronts i noves complicitats que li eixamplaran el pensament.

Els capítols que narren la seva retrobada a Sardenya ens posen davant del que és la vida: al final hem de mirar de cara a allò de què fugíem i hem de tornar a emplaçar tot i tothom, també a nosaltres. D'altra banda, per als que sigueu sensibles a qüestions lingüístiques, l'obra ens fa arribar el conflicte diglòssic entre el sard i l'italià.

Per acabar un dels fragments d'aquesta novel·la plena de bellesa i de senzillesa.

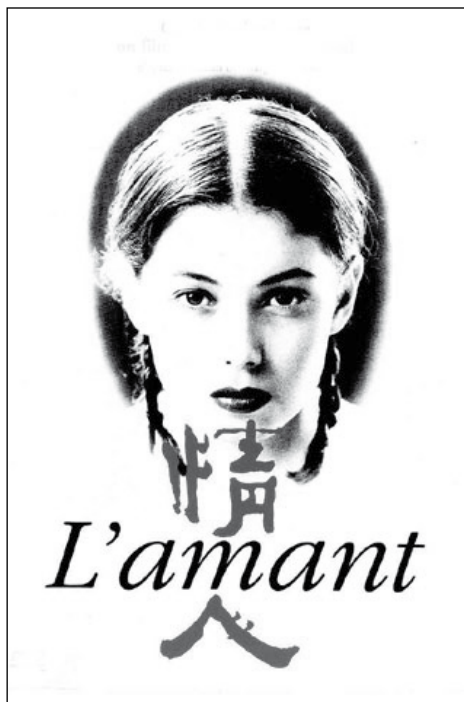
“Quan s'acaba el dol, Tzia?”

La vella ni va aixecar el cap del davantalet que estava acabant: “Quines preguntes que em fas... Quan s'acaba el dolor, s'acaba el dol”.

“O sigui que el dol serveix perquè tothom vegi que se sent dolor...”, havia comentat la Maria pensant-se que ho entenia, mentre la conversa s’esllanguia en el silenci lent del fil i l’agulla.

“No, Maria, el dol no serveix per a això. El dolor va despallat, i el negre serveix per tapar-lo, no per fer-lo veure”.

► L'AMANT

La lectura del mes d'abril, celebrada enmig d'un pont que ens va deixar en petit comitè, va donar lloc a un controvertit debat sobre la història que la Marguerite Duras va escriure just dotze anys abans de morir a l'edat de 82 anys.

Aquesta dada no és pas per fer safareig de l'edat de l'escriptora, sinó perquè és impactant comprovar que, a la seva vellesa i després d'haver-se fet un nom dins el món literari amb altres obres ben meritories, Duras té la necessitat de deixar per escrit una part ben fosca de la seva biografia, la que va viure en la seva adolescència, quan estava construint el pont entre la infantesa i l'edat adulta. I encara més corprenedor: no ho fa des de la llunyania que dona el pas dels anys amb aquella mirada ampla que combina crítica i condescendència, sinó amb la veu ben punyent encara de l'adolescent que ho està vivint. La veu que hi sentim segueix tenint el dolor i la passió, la ràbia sobretot, dels quinze anys.

Duras ens relata una entrada a l'adolescència des de la voluntat de sentir-se poderosa i desafiar el món de les convencions socials, encara que aquesta voluntat, segons com

es miri, és un atemptat a la seva pròpia existència, com així també ho mostra que necessiti fer catarsi passats els vuitanta anys. L'encapçalament del relat no ens enganya:

“Molt aviat a la meua vida ja va ser massa tard. A divuit anys ja era massa tard. Entre els divuit i els vint-i-cinc anys el meu rostre va emprendre una direcció imprevista. Als divuit anys vaig envellir.”

La narradora que mai s'esmenta pel nom però que sabem que és sempre la Marguerite, de vegades en primera persona del singular i de vegades en tercera persona buscant la distància per poder emetre judicis més clars i allunyar el patiment del relat de la seva pell, ens explica el dia que va travessar el Mekong en un transbordador i va ser conscient del poder de seducció amb què podia sotmetre els homes i també algunes dones. En aquell transbordador es va iniciar la relació sensual amb el seu amant xinès. Una relació que buscava sotmetre un home de més edat que ella, que cercava posar a prova la llei que castigava amb la presó la seducció d'una menor, que també volia desafiar les convencions socials segons les quals les blanques no s'ajuntaven amb els nadius per més rics que fossin, però que, sobretot, volia sacsejar la seva família destruïda per la malaltia mental de la mare, la perversió del germà gran i la transparència d'un germà més petit a qui ni la ràbia salvava.

Les escenes d'amor estan exemptes de delicadesa: la mirada de la noia sempre està pendent del que deu ocórrer més enllà de les persianes abaixades que no deixen passar la llum insidiosa del sol i la seva veu reclama a un home xinès, desconcertat i profundament enamorat, que la tracti com si fos una prostituta. Malgrat tot, passat els dos anys de relació malaltissa, quan novament es troba en un vaixell, aquest cop rumb a França, es planteja que potser també va sentir amor per aquell home que la va iniciar en el món del sexe i que, condemnant-la socialment i familiarment,

li va donar el passaport per fugir del colonialisme ranci d'Indoxina.

La mare sorgeix en el seu relat com una dona negligent i negligida, víctima del que podem intuir com un trastorn bipolar i culpable d'estimar solament el fill primogènit: el ludòpata que maltracta físicament els germans petits i que es juga tota la fortuna familiar provocant-li la ruïna. La família és una experta a dissimular la misèria per no esdevenir carn de canó de la rumorologia blanca colonial. La mare i el primogènit abominen l'amant xinès (per amant? per xinès?) però es deixen convidar per ell als millors restaurants sense dirigir-li la paraula.

La novel·la està estructurada en petits paràgrafs que no segueixen un ordre lineal en la narració. Ens assabentem dels fets i coneixem els personatges a batzegades. I totes les pàgines desprenen fredor: la Duras adulta no té cap compassió de la Marguerite adolescent.

En tot cas, és una novel·la que, agradant més o menys, no deixa a cap lector indiferent.

Bona lectura!

Muntsa Farré

COPISTERIA
PAPERERIA

CONSDÉCOR

EDITORIAL LA PLANA

La solución de los escritores noveles

Torrent de l'Olla 193-216 - 08012 Barcelona
Tel. 93 349 23 76 - Fax 93 408 53 17
e-mail: consdecor@consdecor.com
e-mail: editoriallaplana@consdecor.com

► LES CORRENTS PSICOLÒGQUES

Benvolguts lectors,

En l'actualitat hi ha diverses corrents psicològiques en actiu. Tot psicòleg tria la seva, i cadascuna té les seves particularitats. Quan trieu psicòleg és important que tingueu en compte quin és la que més fa per vosaltres. Aquí teniu les principals:

Conductual

La psicologia conductual està molt basada en la recerca científica. Aquest moviment creu que tot allò que passa pel cap (pensaments, emocions) no es poden mesurar ni estudiar de forma científica i objectiva. Per tant, es basen en la conducta (en tot allò que es pot observar en una persona). Podríem dir que el seu eslògan és "Cada estímul té una resposta". Per tant, si alguna cosa no rutlla en una persona és perquè hi ha alguna cosa que fa que no rutlli. Per exemple: Si un pare sobreprotegeix el seu fill (estímul) aquest deixarà de valdre's per ell mateix (resposta). Aquestes teràpies són breus però obvien les emocions i els pensaments.

Cognitiva

Aquesta corrent psicològica creu que l'home funciona com un ordinador; a partir d'uns processos mentals (la percepció, l'atenció, l'anàlisi, la motivació...) que cadascú fa servir de forma diferent. Creuen que la font dels problemes és la mala gestió d'aquests processos i dels nostres pensaments i, per tant, és aquí on incideix la teràpia. Per exemple: Penso que hi ha una persona que està parlant malament de mi (pensament) i per tant, tindrà una actitud bel·ligerant envers a ella (comportament) que acabarà fent-me sentir malament (emoció). Molts cops la psicologia conductual i la cognitiva s'uneixen (psicologia cognitivo-conductual) per fer una teràpia que compregui elements de totes dues corrents. Aquestes teràpies són efectives respecte als pensaments però potser es queden massa a la superfície.

25

Psicoanalítica

El psicoanàlisi, creat pel molt conegut Freud, va ser el gran moviment psicològic del segle passat que va obrir la porta a la nova psicologia. Basa la seva teràpia en els estudis dels processos inconscients, la interpretació dels somnis i la lluita de les tres entitats de les persones: l'allò (els desitjos que tenim tots), el superjo (la moral i la repressió) i el jo (el comportament resultat de la lluita entre ambdós). Per exemple: Una persona odia els seus pares i se'n vol apartar (allò) però com que odiar els teus pares no és correcte socialment (superjo) ho reprimeix a l'inconscient i aquesta repressió genera un símptoma que podria ser, per exemple, l'agressivitat (el jo). Les teràpies psicoanalítiques són molt llargues i costoses (potser pot durar més de 5 o 6 anys) però és una de les que aprofundeix més en la persona.

Estratègica

La teràpia estratègica, o també anomenada breu, s'està posant molt de moda. Està basada en diferents teories que capgiren la teràpia per trobar solucions ràpides i originals. Una de les seves premisses consisteix en utilitzar les resistències i les limitacions en forces orientades a la solució. També utilitza paradoxes i metàfores per tal de que el pacient entengui què és el que li passa i com ho ha de combatre. Per exemple: un pacient se sent injustificadament culpable per alguna situació i se li regala un trident de diable per tal de confirmar-li de forma irònica que dolent que és. Són teràpies originals i efectives però a vegades massa orientades al problema i per tant amb resultats superficials.

Sistèmica:

Molt vinculada a la estratègica. La psicologia sistèmica creu que cada persona és un

conjunt de sistemes que funcionen alhora. Per tant, cadascú és com una xarxa interconectada, on si es toca en algun dels punts , afecta a la resta de forma indirecta. Per exemple: si un cap d'una empresa ha tingut pèrdues renyarà a un empleat, que aquest estarà de mal humor a casa que afectarà a l'estat d'ànim del seu fill, que aquest no rendirà a la classe de matemàtiques. Es una teràpia molt efectiva però amb gran cost i destinada, especialment a famílies.

Humanista

Aquesta corrent centra tota l'atenció a la persona. Creu que el canvi resideix dins de cadascú i que el terapeuta ha de donar suport incondicional al seu pacient. És una teràpia basada en les emocions, la catarsis i en un canvi positiu. Hi ha teràpies vinculades com la gestalt, la centrada en el client, el psicodrama i la mateixa sistèmica. Aquesta teràpia aprofundeix molt en les emocions i produeix un bon canvi i un creixement personal, però les seves crítiques és que no és una teràpia breu i que a vegades sembla poc centrada en solucions pràctiques.

Integradora

Aquesta visió intenta conjuminar totes les corrents de la psicologia amb la intenció d'agafar el millor de cada moviment i integrar-lo en una sola teràpia que sigui personalitzada a cada pacient i adaptada el màxim possible. Com més personal sigui la teràpia millor, però aquesta corrent no permet ser un especialista en cap de les corrents i per tant no dominar-ne cap de forma exclusiva.

Tot i fer un tast molt breu sobre aquest tema tan polèmic, espero que serveixi per poder reflexionar sobre les prioritats que s'ha de tenir com a pare i com a educador. Per veure reflectides algunes de les coses que hem dit en aquest article recomano que doneu un cop d'ull al documental "Generación Casillas" que podreu trobar al web www.youtube.com

Daniel Mejías

Tennis taula

► LONDRES 2012

Estiu olímpic. I des de les olimpíades de Seul 1988, el tennis de taula és esport olímpic. Enguany aquesta modalitat esportiva s'iniciarà el dia 28 de juliol i finalitzarà el 8 d'agost. La competició es basa en dues categories, la masculina i la femenina, fent-se una competició individual i una altra de dobles i per equips nacionals.

L'última campiona femenina va ser la xinesa Zhang Yining i el darrer campió masculí, el també xinès, Ma Lin.

Des de l'any 1988 els xinesos són els grans dominadors d'aquest esport olímpic amb 41 medalles, seguits, a gran distància per Corea del sud, amb 17 medalles

RESUM DE LA TEMPORADA

Ens aquests moments que esteu llegint aquestes línies, la nostra temporada ja s'ha acabat. Aquests han estat els resultats quasi definitius de la temporada:

- 3a Nacional: Espectacular treball que ha aconseguit assolir la 5a posició empatats amb el 4t.
- 1a Provincial: Fantàstica temporada de l'equip que ha aconseguit la tercera posició, empatat a punts amb el segon. A data d'avui li falta l'últim partit però té moltes possibilitats de pujar a una categoria superior.
- 2a Provincial "A": Malauradament s'ha perdut la categoria. La propera temporada aquest equip competirà a 2a "B".
- 2a Provincial "B": Ha lluitat fins a l'últim moment però no ha pogut mantenir la categoria.
- 3a Provincial: 22è classificat de 25 equips.
- 1a Veterans: El nivell dels adversaris ha estat massa superior pels nostres palistes. Han perdut la categoria però han pogut aprendre d'aquesta experiència a la màxima categoria de veterans. La propera temporada estaran a 2a.
- 3a Veterans "A": La fantàstica segona volta de la competició ha permès mantenir la categoria.

Moltes gràcies a tots pel suport que ens heu donat!

Oriol Lluveras

27

Entrevista

► **RICARD ESTRUCH:** "Si contiuem pel camí que ens hem marcat, tindrem una molt bona festa major durant molts anys"

El president de la Fundació Festa Major de Gràcia ens parla de l'actualitat i del futur de la festa més important per la nostra vila

Quina vinculació tens amb la nostra entitat?

El Centre, com la resta d'entitats del G6 formen part de la memòria selectiva dels graciencs i evidentment tota la meua vida ha estat vinculada amb totes aquestes entitats. És una relació afectiva que ha perdurat i això fa que malgrat no siguis soci t'hi sents molt arrelat i això és meravellós. A part, a nivell de Fundació, fem diverses coses junts, i això fa que es tradueixi en

una relació personal entranyable i a nivell de Fundació, en una relació molt positiva.

Quins reptes es marca la Fundació de cara a la festa d'aquest any?

Consolidar el model festiu que fa 50 o 60 anys vam posar en marxa, i perquè això sigui possible, hem de comptar amb la complicitat de tots aquells que ens visiten. El més important és que aquestes persones gaudeixin del que la gent de Gràcia els regalen.

De quina manera noten la crisi la Fundació i la festa major?

La crisi a la festa major és molt acusada perquè, pel que sigui, estem patint retallades des de fa 4 o 5 anys. De totes maneres, amb el context social i econòmic amb el que vivim, jo no em vull queixar. Hi ha altres estaments de la societat que tenen més motius per queixar-se com són sanitat o ensenyament, per exemple. I nosaltres només som la festa major i el país necessita altres prioritats, per això entenem perfectament que se'ns retalli.

Què ens espera aquest agost durant els dies de festa major?

Aquest any hi hauran poques prímies, donat que amb menys recursos podrem fer menys actes, malauradament. Hem preferit que els carrers tinguin la dotació més alta possible sacrificant alguns espais de la festa major. Entenem que sense els carrers no hi hauria festa major, per això aquest any hi haurà poques novetats i en tot cas seran negatives, però també és cert que els carrers, que són l'ànima de la festa major estaran a l'alçada i compensaran aquestes mancances.

Aquest any el pregoner serà l'Esteve Camps. Com es va pensar en ell per fer l'acte inicial de les festes?

Va ser un pensament. Et poses a pensar en una persona amb trajectòria i veus que a Gràcia n'hi han moltes. Però volíem una persona que hagi tocat tants pals de la vida cultural de Gràcia i amb tant bon criteri, i vam pensar en l'Esteve perquè és una

persona seriosa, és una persona que ens pot explicar moltes coses amb un pregó seriós, ja que els pregons no tenen perquè ser tots de broma, també han de servir per explicar vivències. Quan jo li vaig proposar fer el pregó, ell em va contestar, home és que jo faré un pregó que no farà riure. Jo li vaig contestar, és que això és el que vull. Estic molt content d'haver pensat en l'Esteve i de què ell ens hagi dit que sí. A més, hem tingut el consens de totes les entitats de Gràcia i hem decidit anunciar-ho sense cap secret molt abans del dia 12 o 13 d'agost que és quan normalment se sap.

El passat 20 d'abril us van concedir la Creu de Sant Jordi. Com recordeu aquell moment?

Va ser un moment molt màgic. En broma, jo sempre deia que érem la única entitat del G6 que no teníem la Creu de Sant Jordi. A nosaltres ens va tocar recollir-la donat que és un reconeixement a una trajectòria de moltes persones que han fet possible la festa major malgrat dictadures, temps complicats i temps de bonances. El fet de recollir-la no em va fer perdre de vista que allò era un reconeixement a moltíssima gent que era el que realment es premiava.

Quin és el futur que li espera a la festa major?

Vull pensar que si continuem pel camí que ens hem marcat, tindrem una molt bona festa major durant molts anys. A més m'avalua el fet que estem mantenint un nivell de carrers guarnits durant els últims anys malgrat els mals auguris que teníem. Sóc conscient de que tindrem moltes dificultats, que l'administració ens ajudarà poc i aquest és el repte que tenim, cal buscar altres fórmules de finançament, altres objectius, però estic segur que mentre hi hagi gent a la Fundació hi haurà festa major per molts anys.

David Gallach

a m
h p k

Barbarismes-19

Tret del llibre “Campanya del Lloro” (Barbarismes versificats)
De Ignasi Castelltort i Miralda – Igualada 1983

(Som a la pastisseria.
De “pasteleria”, res).
- Posi’m- diu una senyora-
dos-cents grams de caramels.

Ho ha dit bé. No són “carmelus”
com ho engega molta gent.
- D’anís, de menta o de rosa?
- Barrejats, vostè mateix.

-Què més vol? - Una ensaïmada.
(Sí senyor, ho ha dit molt bé,
perquè són ensaïmades
el que fan els pastissers).

Si és que fos una amanida
d’enciam del que parlem,
llavors sí que enciamada
és el mot més escaient.

-Desitja res més, senyora?
-Miri, posi’m un tortell,
un pastís farcit de nata
i una ampolla de xerès.

Observeu-li les paraules.
Diu pastís i no “pastel”
o bé “tarta”. Com molts diuen,
i xerès i no “Jerès”.

-Vol que li ho portem, senyora?
-No, m’ho menjo aquí mateix.
Ja veurà, sóc llaminera
i no pateixo pel pes.

D’un xicot amb cabellera
no en digueu un “melenut”.
El més correcte seria
dir pelut o cabellut.

“Pulgar”? No, dit gros o polze.
Aquí rellicsa més d’un.
Sigui un dit gros, sigui un altre,
que no se’l mami ningú.

La frase “fer mal empleo”
convertiu-la en fer mal ús.
Certs objectes no fan “bulto”,
fan volum o bé embalum.

“Jefatura”? Prefectura.
“Avestruç? Digueu estruç.
“Peató”? Cal insistir-hi:
Vianant o transeünt.

“Alfombra” és un barbarisme.
Uns correctes substituïts
són estora o bé catifa...
(Ajaguem-nos-hi al damunt?)

És el “colmo” és un modisme
que tot sovint se’ns esmuny.
Descarteu-lo i digueu súmmum
i en segons quin cas curull.

“Pandilla” no; trepa, colla.
Tanquem caixa per avui.
I si algú digués “quin bollo”!
Repliqueu: quin batibull!

Marta Bayo

Cuina

► AMANIDA MULTICOLOR AMB FORMATGE FRESC

Ingredients:

100 g de créixens

2 pastanagues grosses

1 alvocat

1 remolatxa cuïta

200 g de soja germinada

12 olives negres

240 g de formatge fresc

1 llimona

2 cullerades d’oli d’oliva

1 cullerada de vinagre de poma o normal
sal

Elaboració

Es renten i s’escorren bé els créixens. Es netegen i es ratllen les pastanagues. Es talla a làmines fines la remolatxa. E remulla i s’escorre la soja. Es talla el formatge a daus Per

acabar, es pela i es talla en vuit talls l'alvocat (ha de ser la darrera operació abans de muntar el plat i servir, ja que s'enfosqueix amb facilitat).

Es munten quatre plats repetint els vegetals de manera que combinin els colors. S'hi posen els daus de formatge i les olives per damunt i s'amineix amb la vinagreta que s'ha preparat barrejant en una tassa amb forquilla, l'oli, la sal, el suc de la llimona i el vinagre. Se serveix immediatament.

Comentari dietètic

Aquesta amanida cobreix la manca de vitamina A i calci. Té un contingut molt baix de colesterol i aporta greixos principalment insaturats. És una bona font de fibra i s'aconsella acompanyar-la d'un segon plat a base de feculents i algun aliment del grup de les carns; com a postres hi aniria bé fruita.

Contingut energètic aproximat 271 kcal.

Marta Bayo

Racó poètic

► ADRIANA VIDAL RUBIO

I

*No em diguis
que m'estimes,
mira'm als ulls,
i ells ja m'ho diran.*

II

*No deixis que
els teus ulls vessin.*

III

*De la teva creu,
en vull ser estrella.*

IV

*Tenen la calma de la mar,
de les onades l'alegria
del sol el brillar,
així són els teus ulls, Cristina.*

V

*Tu que entens les estrelles
de tant mirar,
digues de què parlen,
que jo també vull somiar.*

Adriana Vidal

Aquesta temporada volem continuar ensenyant-vos les decoracions més artístiques d'alguns establiments graciencs.

Ajuntament de Barcelona
Gràcia

Creu de Sant
Jordi 1994

medalla d'or de la ciutat
al mèrit cívic

Col·lectiu d'entitats
culturals històriques
de Gràcia

Generalitat de Catalunya
Departament de Governació
i Administracions Públiques
Secretaria d'Acció Ciutadana